

βάζαμε φωτιά κι' ή πύλη, κι' όλες της τις ουδεροδοσίες, παληά ύπως ήταν απ' τ'α χρόνια και ανεβήθη, θάπαρνε φωτιά και θά καγότανε.

Τοιμαζόμουν να δώσω στο Δημήτρη σχετικές οδηγίες, όταν μου πιασε ξαφνικά τ'ό χέρι!

— Άκούσε, αφέντη!

Συγκένησάν με την προσοχή κι' άκουσα μέσα απ' τόν πύργο, από τ'ά ισόγεια διαμερισμάτα του, προς τή δεξιά πλευρά, άκουσα, λέω, έναν παράξενο, ρυθμικό, μπορεί να πη κανείς, κρότο, ένα ανεξήγητο ντου... ντου... ντου, σαν κάτι να χτυπούσαν πάνω στο πλακόστρωτο, σε ισόχρονα σχεδόν διαστήματα.

Ντου... ντου... ντου...

— Ό Δημήτρη ήταν άνησυχος.

Μά κι' έγω δέν ήξερα τή εξέγηση να δώσω στους κρότους αυτούς, οι οποίοι — όπως προσέξαμε — δέν ήταν διαρκείς. Σταματούσαν ένα—δύο λεπτά κι' ύστερα ξαναρχίζαν.

— Τι είνε, αφέντη; με ρώτησε ό Δημήτρη.

— Δέν ξέρω, δέν μπορώ να καταλάβω.

— Κάποιος βρίζαται μέσα στον πύργο.

— Ναι, έτσι φαίνεται, κάποιος βρίζεται μέσα στο καταρραμμένο αυτό σπίτι.

— Έξαιώς, αφέντη.

— Όχι, αδύνατον. Είνε μέρα, Δέν έφτασε ακόμα τ'ό μεσημέρι. Και — τ'ό ξέρω καλά αυτό — την ημέρα κοιμάται. Την ημέρα τριπώνεται και μαζώνεται, χονδρεύοντας τ'ό αίμα και ρούφιζε τή νύχτα. Δέν είν' αυτός, όχι, όχι, δέν είν' αυτός...

— Τότε, αφέντη...

— Δέν ξέρω, δέν

μπορώ να ξέρω... Μά θά τ'ό μάθουμε. Πρέπει να τ'ό μάθουμε. Έχε μερικά βή συν την προσοχή Δημήτρη. Δέν ήχομαι να κάμουμε παιά με τ'ό τέρας, ένα τέρας νοσημένο μάλιστα, βυθισμένο σε λήθηστρο. Ύπαρχει και κάποιος άλλος μέσα στην Κόλπια αυτή. Κάποιος έχθρος βέβαια και πρέπει να κόμει τ'ό νού μας. Μά πρώτα—πρώτα πρέπει να μπούμε στον πύργο. Για να τ'ό κατορθώσουμε αυτό, ξένας πρόποτος ύπαρχει. Να κάμουμε την πύλη.

— Να την κάμουμε;

— Ναι, δέν είνε δύσκολο. Θά μαζέψουμε

έπιτομα πολλά ξύλα απ' τ'ό δάσος. Θά τους βάλουμε φωτιά κι' ή πύλη θά καί εύκολα.

Ό Δημήτρη ξέρφιζε μά ματιά στην πύλη κι' έπειτα οίρκωσε τ'ό βλέμμα τον στον ψηλό τοίχο που περιτογύφιζε την ευρύχωρη αυλή του πύργου.

— Άφέντη, μου είνε κατόπαν, μπορούμε να μπούμε στην αυλή, χωρίς να κάμουμε την πύλη.

— Πώς;

— Θά πηδήσω έγω μέσα και θά σάς άνοιξω. Κτυπάτε τον τοίχο εκεί άριστερά. Είνε γεμάτος τρύπες και ραγίσματα. Θά σφου τ' άλογο μου ως τ'ό μέρος αυτό, θά τ'ό βάλω να σταθή σύρφιζα στον τοίχο, θ' ανέβω επάνω, θά πιαστώ απ' τις τρύπες και τ'ά λιθάκια που εξέχουν και θά φτάσω στην κορυφή. Με τόν ίδιο τρόπο θά κατέβω στην αυλή. Τι λέτε, αφέντη;...

Τ'ό σχέδιο του Δημήτρη δέν ήταν καθόλου κακό.

Κύτταξα καλά τόν τοίχο και τ'ό άπάντησα:

— Έχεις όπλο. Έμπρός!... Έτσι θά κερδώσουμε και χρόνο.

Ό Δημήτρη πράβιζε τ'ό άλόγο του προς τ'ό μέρος που ό τοίχος ήταν πιο χαλασμένος και τ'ό έβαλε να σταθή σύρφιζα σ' αυτόν.

Πληρώσαν τότε και κρότσηστρο σφιχτά τ'ό χαλινάρι του άλόγου.

Ό Δημήτρη πήδησε στη ράχη του ζώου και πιάστηκε από τις πέτρες του τοίχου, έτοιμος ν' ανέβη.

Τή στιγμή αυτή γύρισε και μούφιριζε μά ματιά, μά ματιά περιτογύφιζε, συγκινημένη.

— Τι συμβαίνει, Δημήτρη; τόν ρώτησα.

— Άφέντη...

— Λέγε, γιατί διατάξεις; Μήπως μεπίνωσες; Θές ν' ανέβω έγω;

— Όχι, αφέντη, όχι, για τ' όνομα του Θεού!...

— Τότε γιατί διατάξεις;

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ό θριαμβός του Κανάρη. Πρό τής Χίου. Όπου οι νκύτες δειλιάζουν. Τά υπέρεχα λέγια του Ψαριανού ήρωος. Ό άποχωρισμός του Μάρκου Μπέταρη απ' τ'α παιδιά του. Παλιές ρεκλάμες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν ό Κανάρης έπρόκειτο να μη στον κόπο τής νήσου Χίου για να πυρπολήση τόν εκεί Τουρκακό στόλο, οι ναύτες του, βλέποντας τ'ά έχθρακά σκάφη που φύλαγαν στο στόλο του λιμανιού, φοβήθηκαν και τ'ό είχαν να γυρίσουν στα Ψαρά.

— Να γυρίσω στα Ψαρά! φώναξε ό άτρόμητος πυρπολήτης. Βλέπατε αυτούς τούς βράχους που ύψωνονται άπέναντι μας; Όποιος φοβάται, ως ριχτή στη θάλασσα κι' ως φτάση ως εκεί κολιπώνεται. Έγώ όμως θά μείνω, ακόμα κι' αν φέρτε όλα σας. Είμαι άποφασισμένος να Ξαναδώ τ'α Ψαρά μόνο αφού κάψω τή ναυαρχίδα τών Τούρκων!...

Έτσι με τή γενναϊότητά του ένεψύχωσε και τούς άλλους συντρόφους του και έτετέλεσε ένα από τ'ά πιο άξιοθαύμαστα ναυτικά κατορθώματα του έθνους μας.

Όταν οι Τούρκοι έτοιμαζόντουσαν να επιτεθούν κατά του Μεσολογγιού, ό Μάρκος Μπότσαρης άποφάσισε να στείλη, για ασφάλεια, τή γυναίκα του και τ'α παιδιά του στην Ίταλία.

Ό ήρωικός Σουλιώτης, κατά τήν ώρα του άποχωρισμού, κρατούσε στην άγκαλιά του τ'α παιδιά του, τα φιλούσε και δέν έννοούσε να τ' άφήση από τ'α χέρια του.

Σε μία στιγμή μάλιστα, βλέποντας τ'ό μεγαλύτερο, τόν Κίτσο, να χαιδεύη με παιδική άθωότητα τ'ά άστραφτερά του ποτόλια, τ'ό είνε με πόνω:

— Κίτσο μου, έχομαι να χαρήξω μά μέρα τή λευτεριά που θά την πληρώσθω με τ'ό αίμα του πατέρα σου...

Και, γυρίζοντας προς τή γυναίκα του, πρόσθεσε:

— Χρυσή, σου άφίνω τ'α παιδιά τ'α χέρια σου και τήν εύλογία του σου και τήν εύχρηστικότητα σου. Άν όμως δ'ό τόπος μας δέν είνε ακόμα τυχερός, μάθε τα στην Ξεφρία ν' αγαπούν τ'ό χώμα που τ'ά γέννησε, κι' άνοιξον τούς τρυφώνους και να ζουν με τήν ελπίδα πως μά μέρα θ' άγωνιστούν για τή λευτεριά!...

Θεού. Άν ή πατρίδα λευτερωθή, θά ζήσουν εύτυχισμένα. Άν όμως δ'ό τόπος μας δέν είνε ακόμα τυχερός, μάθε τα στην Ξεφρία ν' αγαπούν τ'ό χώμα που τ'ά γέννησε, κι' άνοιξον τούς τρυφώνους και να ζουν με τήν ελπίδα πως μά μέρα θ' άγωνιστούν για τή λευτεριά!...

Παραθέτουμε παρακάτω μερικέσ ρεκλάμες, παρμένες από έφημερίδες του περασμένου αιώνου, για να συγκρίνον οι αναγνώσται μας τις σημερινές με τις τότε διαφημίσεις.

Διαφήμιση Ξυθοποιού: **Ό τής Κυνβέλης έγρατικώτατος άποικος και τόσον αγαπητός άνθρωπος Σ. Α. έπολλαπλασιάζη άφ' εαυτόν και εξέτεινε τούς πλοκάμους τής Ξυθοποιού έιομηχανίας του εις τρία διάφορα μέρη τής πόλεως ιδρύσας ύποκαταστήματα.**

Ό ζυθος ύλων αδών τών ύποκαταστημάτων είνε πάντοτε παλαιός και με άριστα στυτικά. Άγαπάται δε ύπό τών Ξυθοποιών δια τήν εύερεστον αυτού γεύσιν και δια τήν δυνάμιν του. Είνε ζυθος δυνατός όσον ό Γολιάθ κατασκευαστής αυτού.

Και άλλη μά ένός καταστήματος έδωδιμων: **Ό κοσμογυρισμένος Π. Α. Κ. άνευ πλέον Συνητροφίας, ό από τής δόδου Σταδίου στέλλων τ'ά έλεκτα αυτού έδώδιμα και ποτά εις τ'ά δεκατέσσαρα σημεία του άθηναϊκού όρίζοντος, γίνεται έδοεν αγαπητότερος εις τούς Δουνούλλους μας και ή ζωηρότης πολλών συμποσιών οίκογενειακών όφειλεται κατά τ'ό πλείστον εις τήν καλήν ποιότητα των έδώδιμων και ποτών του καταστήματος του, όπου και επί ποδός ή εις τ'ό ως κλωθλον θερμόν σαλονάκι του έλεκτεή πελατεία πάντοτε παίρνει τ'ό δρεκτικόν της και τ'ό χωνευτικόν της.**

Συγχαίροντες τ'ό χρησίμω τούτω νέω δια τήν εις τ'ό έργον του επίδοσιν, θά έπινόμην αυτήν τήν στιγμήν—πράγματι και οχι έρήμη—εις ό γελάν του, αν είχομεν ένα από τούς έθροισίους μεζέδες του και έν από τ'ά άθάνατα ποτά του.

Όρίστε!...

Ό Ι. Τσακασιάνος, ό Άχιλ. Παράσχος και ό Άνδρ. Λασκαράτος.

